

מסכת שבת

פרק ו

א. בַּמָּה אִשָּׁה יוֹצֵאָה וּבַמָּה אֵינָה יוֹצֵאָה. לֹא תֵצֵא אִשָּׁה לֹא בַּחוּטֵי צֶמֶר וְלֹא בַּחוּטֵי פִשְׁתָּן וְלֹא בְרִצְיוֹנוֹת שֶׁבְּרֵאשָׁה. וְלֹא תִטְבֵּל בָּהֶן עַד שְׁתַּרְפֵּם. וְלֹא בְּטִטְפֹת וְלֹא בְּסִנְבוּטִין בְּזִמְן שְׁאִינוֹ תְּפוּרִין. וְלֹא בְּכַבּוּל לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים. וְלֹא בְּעִיר שֶׁל זָהָב, וְלֹא בְּקִטְלָא, וְלֹא בְּנִזְמִים, וְלֹא בְּטַבַּעַת שְׁאִין עָלֶיהָ חוֹתָם, וְלֹא בְּמַחַט שְׁאִינָה נְקוּבָה. וְאִם יָצְאָה, אֵינָה חִיבָת חֲטָאת:

ב. לֹא יֵצֵא הָאִישׁ בְּסַנְדָּל הַמְּסָמָר, וְלֹא בִּיחִיד בְּזִמְן שְׁאִין בְּרִגְלוֹ מִפָּה, וְלֹא בְּתַפְלִין, וְלֹא בְּקִמְעַ בְּזִמְן שְׁאִינוֹ מִן הַמַּמָּחָה, וְלֹא בְּשִׁרְיוֹן, וְלֹא בְּקִסְדָּא, וְלֹא בְּמַגָּפִים. וְאִם יָצָא, אֵינוֹ חִיב חֲטָאת:

ג. לֹא תֵצֵא אִשָּׁה בְּמַחַט הַנְּקוּבָה, וְלֹא בְּטַבַּעַת שְׁאִין עָלֶיהָ חוֹתָם, וְלֹא בְּכוּלִיָּאָר, וְלֹא בְּכוּבָלֶת, וְלֹא בְּצִלוֹחִית שֶׁל פְּלִיטוֹן. וְאִם יָצְתָה, חִיבָת חֲטָאת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים פּוֹטְרִין בְּכוּבָלֶת וּבְצִלוֹחִית שֶׁל פְּלִיטוֹן:

ד. לא יצא האיש לא בסוף, ולא בקשת, ולא בתריס, ולא באלה,
ולא ברמח. ואם יצא, חייב חטאת. רבי אליעזר אומר, תכשיטין הן
לו. וחכמים אומרים, אינן אלא לגנאי, שנאמר (ישעיה ב) וכתתו
חרבותם לאתים וחניתותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב
ולא ילמדו עוד מלחמה. בירית, טהורה, ויוצאין בה בשבת.
כבלים, טמאין, ואין יוצאין בהם בשבת:

ה. יוצאה אשה בחוטי שער, בין משלה בין משל חברתה בין משל
בהמה, ובטטפת ובסנבוטין בזמן שהן תפורין. בכבול ובפאה נכרית
לחצר. במוך שבאזנה ובמוך שבסנדלה ובמוך שהתקינה לנדתה.
בפלפל ובגרגר מלח ובכל דבר שמתן לתוך פיה, ובלבד שלא תתן
לכתחלה בשבת. ואם נפל, לא תחזיר. שן תותבת ושן של זקב,
רבי מתיר, וחכמים אוסרים:

ו. יוצאה בסלע שעל הצינית. הבנות קטנות יוצאות בחוטין ואפלו
בקסמין שבאזניהם. ערביות יוצאות רעולות, ומדיות פרופות, וכל
אדם, אלא שדבריו חכמים בהנה:

ז. פורפת על האבן ועל האגוז ועל המטבע, ובלבד שלא תפרו
לכתחלה בשבת:

ח. הקטע יוצא בקב שלו, דברי רבי מאיר. ורבי יוסי אוסר. ואם יש לו בית קבול כותים, טמא. סמוכות שלו, טמאין מדרס, ויוצאין בקו בשבת, ונכנסין בקו בעזרה. כסא וסמוכות שלו, טמאין מדרס, ואין יוצאין בקו בשבת, ואין נכנסין בקו בעזרה. אנקטמין טהורין, ואין יוצאין בקו:

ט. הבנים יוצאין בקשרים, ובני מלכים בזוגין. וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהנה:

י. יוצאין בביצת החרגול, ובשן שועל, ובמסמר מן הצלוב, משום רפואה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אף בחל אסור, משום דרכי האמורי: